

**Viering Aswoensdag
18 februari 2026
Pauluscentrum, 19.00 uur**

‘Bekeer je en geloof in de blijde boodschap’

Schriftlezing: 2 Korintiërs 5,20 – 6,10

Enkele gedachten bij Aswoensdag

Laat u met God verzoenen, schrijft Paulus.
Eén zinnetje waarin hij alles samenvat. En dat sterk doet denken aan het thema van deze viering: bekeer je en geloof in de blijde boodschap!
De zin wordt wel gesuggereerd om uit te spreken bij het tekenen van een askruisje. Bekender zijn de woorden: ‘Stof ben je en tot stof zul je wederkeren’.

Het zijn geen makkelijke woorden. Ze roepen vragen op.
Zoals bijvoorbeeld: wat betekent het, ons met God verzoenen? Is dat onze schuld belijden en boete doen, wat vaak met Aswoensdag wordt verbonden? En als we dat doen, wat dán? Zijn we dan bekeerd?

Stel dat we een askruisje krijgen en dat daarbij wordt gezegd ‘bekeer je en geloof in de blijde boodschap.’ Hoe kunnen we geloven in een blijde boodschap? In deze wereld waar maatschappelijke en politieke ontwikkelingen zoveel zorgen baren? Wat is dan die blijde boodschap?

En toch. Wij mensen hebben het materieel nog nooit zo goed gehad als nu. We hebben nog nooit zo’n hoge levensverwachting gehad als nu. We zijn nog nooit zo gezond geweest als nu.
Dat geldt voor de mensheid wereldwijd. Overal is het kindersterftecijfer lager dan ooit. Is de honger minder dan ooit. Hebben meer mensen dan ooit de kans zich te ontworstelen aan de armoede en zich te ontwikkelen.
Tegelijkertijd weten we van alle ongelijkheid tussen het arme deel van de wereld en het rijke. Ook dichtbij: tussen mensen in de gemeente Nijkerk die afhankelijk zijn van de Voedselbank, waar we de afgelopen weken zoveel tassen voor hebben gevuld om iets te delen van onze rijkdom – en mensen in onze gemeente die volop in welvaart leven.

Bekeer je en geloof in de blijde boodschap... en intussen houden we ons hart vast.
Hoe kan het toch dat we neigen naar somberheid? Waar zijn we bang voor? Bang voor wat de politiek aan schade zal veroorzaken? Bang om te verliezen wat we hebben?

Wie veel heeft, heeft ook veel te verliezen...
Misschien wringt hem daar wel de schoen. En is dit de oorzaak van wat je haast een collectieve burn-out kunt noemen – alsof we zelf soms opgebrand zijn tot as. We hebben veel. En wat we hebben, is ons heel dierbaar. Ons ego. Onze kinderen, kleinkinderen. Ons bezit. Onze prestaties.
De as van Aswoensdag herinnert ons eraan dat alles wat we hebben, uiteindelijk ‘stof’ is. We kunnen het niet vasthouden. We kunnen het niet bezitten.
Ons leven is ons bezit niet. Elke nieuwe dag is een wonder.
Onze kinderen en kleinkinderen, onze partner, onze vrienden en vriendinnen – ze zijn ons bezit niet. Ze zijn ons geschonken.
Onze prestaties? Ze geven ons voldoening. Maar zorgen ook voor spanning. Doen we het wel goed genoeg? Vinden anderen mij wel goed genoeg? Het kan voelen als een last om iemand te moeten zijn in de ogen van de wereld. Om te moeten presteren. Om het gevoel te hebben: ik moet het wel goed doen, ik moet wel laten zien dat ik iets waard ben – want mag ik er anders wel zijn?

De as van Aswoensdag kan de angst aanwakkeren: hebben we écht niets? Staan we dan met lege handen?
De as van Aswoensdag kan ook helpen om los te laten. Als we erkennen dat we ‘stof’ zijn, kan dat helpen om de zware last te laten vallen dat we ‘iemand’ moeten zijn in de ogen van de wereld.

We zijn uiteindelijk stof. We hoeven niet boven elkaar of onszelf uit te steken. We zijn goed zoals we zijn. We hoeven geen maskers te dragen om er beter uit te zien dan we doen.
We zijn stof. Als stof zijn we solidair met de hele schepping.
We zijn stof. We zijn beperkt. We zijn sterfelijk. Alles wat we krijgen, elke nieuwe dag, elk blijk van liefde, elke boterham – het is een geschenk.

Het is je verzoenen met God.
Vrede hebben met je eigen menselijke maat.
Niet meer God willen zijn, niet onsterfelijk of perfect willen zijn.
Vrede hebben met je stof-zijn.

Het is een blijde boodschap. Het is wat Paulus schrijft: ‘we zijn arm maar toch maken we velen rijk, we bezitten niets maar toch hebben we alles.’